

BLAGA

Asociația culturală „Lucian Blaga” s-a organizat în ziua de 17 iunie la 15.30, la sediul din Piața Lahovari (fostă Comunaștilor) nr. 7, la Scala populară de artă și Centrul de creație al municipiului București, comemorarea a 39 de ani de la moartea marelui poet, publicist și dramaturgului Lucian Blaga.

HOTĂRÎRE

Printr-o hotărâre a Consiliului de ministri al URSS, decontările financiar-van-ture dintre URSS și fostele membre CAER se pot efectua, pe lângă valuta liber convertibilă și în valuta națională. Termenul intrării în vigoare a hotărârii nu a fost încă fixat. Transferările vor fi rezolvate de întreprinderile și băncile comerciale interesate.

RAPORT

Din Raportul dinu deputat Anion Lintariu privindu-l vizita în S.U.A. a delegației române, cităm: „Întrebarile ce ni s-au pus au fost în special legate de declinul virtuozitatii al economiei românești, aprecierea tuturor a fost că s-au reușit pînă în prezent o conducere eficientă a acesteia. S.U.A. consideră că nu sînt pînă în prezent semne concrete de democratizare referindu-se la drepturile omului, a minorităților și lipsa de înțelegere dintre populație și guvern privind programul său politic, care după părerea lui

TIEN AN MEN (II)

...SI A FOST ZIUA A TREIA

Discursul de sfârșit al unei cariere politice

Deci după ce minerii și ei fără epoci și-au căm terminat „treburile” prin București, din Iliescu le-a adresat — că n-ai nu se putea altfel — un vișos discurs de mulțumire (chiar fiind că „care tocolu” acesta din vremea în care patrona istoricele „bătălii” și „campanii” comuniste din fotoliile de prim-secretar). Era probabil foarte emoționat și, prezintă, de aceea s-a îndepărtat etendardul de noroie gramaticale ale limbii române. Asta pe lângă moștele de limbaj forțat. Cum vă sună de exemplu: „Istoria de stat dată din partea elementelor de dreapta extreme?” sau „bite și alte asemenea arme albe?” sau „violenta dură?”.

În fine, nu acesta este ideea principală a acestui memorabil discurs. Ci obședă păsării puterii cu orice preț, apăsul la integral arsenalul și mistificării, pervertirea noțiunilor, metode experimentale de către resturile totalitare de la Troțki și Stalin încoace. Asta...

fel, tortionarii se transformă într-o „forță puternică, cu o înaltă disciplină politică” care contestă puterea sint, în viziunea dist. Iliescu, „asa-zis grevisti”, „bande organizate”, „elemente fasciste”, „multi dintre ei drogati” etc. N-o să mai lungesc vorba, vă puteți convinge și singuri citind fragmentele pe care le publicăm mai jos. Și voi încheia așa: discursul domnului Iliescu din 15 iunie 1990 reprezintă un bun național și îl trebuie conservat cu grijă, pentru a fi folosit ca exemplu de discurs de sfârșit al unei cariere politice. Triste, acest discurs marchează sfârșitul unei scurte cariere politice. Dar adevărat, se mai far primiri la Cotroceni (ba o delegație de scriitori obediți, ba niște flautiști) dar asta nu schimbă cu nimic situația.

(A.G.)

multi bisnitari, multi oameni care săvârșiră fapte penale, care erau armării și care se refugiaseră în această zonă. Asta s-a petrecut în cursul dimineții. Aclo s-a realizat un cordo-nie năvălitoare s-a rămas după acestia. Au venit organele de salubritate ca să facă curățenie generală, să salubritate zona, să refacă spațiile verzi din fața Teatrului Național, să curețe carosabilul, să-l marcheze din nou ca să-l poată pregăti pentru redarea circulației. (...)

„Si-a început toată escaladarea actelor de violență și de vandalism. Era vorba nu de manifestanți pașnici, care au pus în această zonă, de guvern, lozinci antiguvernamentale, ci era vorba de bande organizate, de elemente fasciste, multi dintre ei drogati și cu un fanatism feroce s-au năvălit în această zonă, au devastat, au dat foc clădirii Politiei, s-au năvălit asupra clădirii Ministerului de Interne și Serviciului Român de Informații, dar spre seară la Teatru, s-au văzut și dumnea-voastră, s-au dat la cete de violență extremă, au devastat clădirea Televiziunii — se nare inclusiv cu colaborarea clorva dintre hoștocii din interior al televiziunii, au trebuit pe tot să-i densităm (...)”

Cu ajutorul dumnea-voastră au fost descoperite în subsolul clădirii P.N.T.-ului: depozit de sticle incendiare, de droguri, de arme, de muniții, de țigări, de droguri, unora din cei care stăteau în Piața Universității și armament. La clădirea Asociației „16-21 Decembrie” depozit de bite și de alte asemenea arme, albe, lanțuri și așa mai departe. În subsolul clădirii Universității s-au descoperit arme: 22 de puști Jeco, dar

CĂZUT ÎN
13-15 Iunie 1990

ÎN PLASA
JOCULUI
PUTERII

NU
LUNG
NU

Competiția puterii cu propriul popor

Cugetăm astăzi, iată, roadele unei poli-tice responsabile care s-a bazat pe popu-lu, peșteră a tot ce a însemnat alt-eva decât punctul de vedere al puterii, violență și obstrucție. Perioada pe care a năvălit-o România din decembrie '88 până în iunie 1990, de la o autojertă dez-măscată până la opțiunea fără echivoc pentru violență a unei puteri autoînsta-late prin fraudă, o perioadă plină de in-certitudini și alunecoasă a fost edificată-re pentru cine mai aștepta ceva de la a-cestă putere. De atunci, prestigiuul țării, redobândit brusc în decembrie, a scăzut ecoului. Iunie 1990 se încheie în istoria noastră contemporană ca o Dată a Rușinii Naționale. Nimic, nimeni, nicidecum nu va putea șterge această imensă umilință a folosirii unei părți a populației contra al-teia, profitând de ignoranța pe care pu-tea să o mențină-o cu bună știință. Ilies-cu se așază astfel în panoplia abuzurilor alături de Mao care folosea și ci trupe muncitorești și pentru care problema re-prezenta este o chestiune internă a țării în care ea se produce.

Am crezut eu totuși că este prima noastră victorie. A fost însă victoria noli nomen-claturii împotriva poporului. A urmat o perioadă menținută în buclă de la o autojertă până la 20 mai — ceea ce s-a și întâm-plat. Atunci doar că unii au început să se trezească și să alcătuiască zona liberă de neocomunism, cu predilecție în marile o-rase și în special în București.

La nici o lună de la „jertze” în po-turi, puterea demască acțiunea „Cură-țirea” într-un non scenariu menit să-l păstreze privilegiile. O nouă victorie. O spune chiar Ion Iliescu, „minerilor” la in-

cheierea victoriei lor: „AM CISTIGAT A DOUA VICTORIE”. Asta și este, aici, Ion Iliescu a spus adevărul. Prima victorie im-potriva poporului român, cu pagubele de răgoare, a fost cea din decembrie: cea de a doua, tot împotriva poporului român, cea din iunie. Ambele momente au adus țării în control interesului și o învină mondială și pe primele pagini ale ziarelor: în decembrie cu entuziasm, în iunie cu de-gust. Cu puțin timp înainte de repre-siunea din iunie, un reprezentant al Da-nemarcei spunea din balconul Pitei Uni-versității: „Această luptă pe care o ducem este o luptă pe care poporul român nu și poate permite s-o piardă”. Ceea ce era, val i adevărat. Dar puterea, în competi-ția cu propriul popor, și-a permis s-o estile! Cu ce preț? O mărturie mai înui zece de cruce de la Străluții II pe care scrie „neidentificat”. A trecut un an de-cind, prezentate opinii publice de presă, ele rămân încă un mister. Justifică vega-șă strâșnică păzirea lui.

INSTITUTUL DE ARHITECTURĂ
Înainte de atacul propriu zis al „miner-ilor”, a atacat poliția. Fără să prezinte mandat de percheziție, poliția a atacat pur și simplu Institutul de Arhitectură în noaptea de 12 spre 13 iunie 1990. Ce căuta nu e greu de ghicit: pe zidul dispire „Fintina Marian Munteanu” se proiectau soară de seară filme incriminatoare la a-dresa puterii, asadar „destabilizatoare”. În plus, de la ferestrele Institutului au fost aruncate și ceva manifeste. Tot „destabilizatoare”. Cu ocazia descinderii poliției au fost reținuți trei studenți care desfășurau acțiunea subversivă de a lucra la proiectul de diplomă. A doua zi, pe 13 iunie, studenții au declarat grevă de protest. La ora 11.30 a urmat un nou atac al „oamenilor de bine” de la IMGB (ceci nu putea fi vorba de toți muncitorii, ca dovadă sindicatul uzinei și-a declarat a-deziunea cu cauza studenților la puțin timp după eveniment). „Oamenii de bine” au făcut... ordine, spărgând geamuri în valoare de 20.000 lei. Poliția nu a inter-venit. Pe 14 iunie dimineața Institutul este atacat „de o bandă de mineri con-dusi de o mașină de poliție cu gigafor” — am citit din declarația oficială de pro-test a studenților arhitecți. Cu această o-cazie, 16 studenți au fost maltratați, din-tre care doi foarte grav au și fost in-ternati la Spitalul de Urgență. În noaptea de joi, primul ministru avea să declare cu nerusinare pe 15 iunie că Institutul nu a fost devastat de mineri ci de studenți înșiși înaintea sosirii procuraturii. Notăm că intrarea „minerilor” în Institutul de Arhitectură a fost filmată — probă de nețăgăduit pentru justiție. Cine a luat-o în seamă?

Bilanțul pagubelor: circa 700 mii lei! La acestea se adaugă imense pagube morale suferite de studenți și profesori pe care nimeni nu le-ar putea evalua. Ca urmare, 8 dintre cei mai buni studenți au emigrat.
Institutul de Arhitectură a depus trei plingeri la Procuratura Generală:

1. Privind intrarea abuzivă a poliției din dimineața 13 iunie, care ocazie nu s-a distrus nimic dar au dispărut o serie de obiecte;
2. Privind momentul IMGB — pagube prin spargerea geamurilor în valoare de 20 de mii;
3. Privind „minerii” care au produs pa-gube de 700 de mii.
Pînă acum, la Institutul de Arhitectură nu s-a primit decît o înștiințare privind mutarea acțiunii de la Procuratura Ge-nerală la Procuratura Militară.

Atacul „minerilor” asupra P.N.I. a fost simulat cu cel de la Arhitectură și cu celelalte puncte de interes, în dimineața zilei de 14 iunie. Pagubele, la cursul de azi al dimineții, ar fi 38 milioane de do-le. Atacul electoral distrus, în va-loare de 3 milioane lei, ca și pagubele de la redacția ziarului „Vitorul” de „circa 600 mii lei se adaugă la suma de mai sus”. P.N.I. a depus la Procuratura Generală o acțiune de restituire a fost înformat că a fost transferată la Procuratura municipi-ului București.

REDACȚIA ZIARELOR „DESTABILIZATOARE” „ROMANIA LIBERĂ” ȘI „EXPRES”
La redacția săptămînalului „Expres”, a-fiată în două camere ale clădirii „Arhitec-tura” din 14 iunie. Pagubele, la cursul de azi al dimineții, ar fi 38 milioane de do-le. Atacul electoral distrus, în va-loare de 3 milioane lei, ca și pagubele de la redacția ziarului „Vitorul” de „circa 600 mii lei se adaugă la suma de mai sus”. P.N.I. a depus la Procuratura Generală o acțiune de restituire a fost înformat că a fost transferată la Procuratura municipi-ului București.

FRAGMENTE DINTR-O ANTOLOGIE A RUȘINII

Motto: „Ei s-au demascas”
(Petre Roman — 29 ianuarie 1990)

„EVENIMENTELE DIN PIATA UNIVERSITATII SI CAPITALA. Reportajul celui mai fierbint zile început cu răsunet de for, terminat cu dantele rănii și incendii. Ban-dele legionare și au făcut a-paritia în uniforme. Tentati-va de lovitură de stat a esu-ata. Pe toată pagina 1 col-dusă ADEVARUL din 14 iunie 1990, referindu-se la scenariul zilei ce trece. „Au dispărut mizeria și rușinea, promiscuita-te și agresivitatea: au dispărut (sic) și sarmănișii mercenari al-torului în sume de unu idoliuri stupide”. „S-a făcut curățenie, s-a spălat strada cu apă și detergenți, s-au refăcut marce-tele”. „Peste 100 de poliști grav răniți au fost internati în spitale”. „Cree ce n-ai pieri-trifică simțurile un înăr în uniformă neagră cu vulturiu bricoveneș brodat pe cămașă. Cumplită revenire în timp”. Gogonatul reportaj este semnat curato: „Reportajul „Adevărul” află la datorie”. Ca urmare a unor agresiuni în rin-dul forțelor de ordine s-au în-registrat: 29 de răniți, dintre care 7 sint internati în stare gravă” (DIMINEATA 16 iunie 1990). „Tichloșia big-bat dragă?”. „Multumim Te-levizunii Române, care prin-tre efort de eroism pur ne-a readus în casă linștea la care avem dreptul” își încheia Daria Noviceanu, directorul de atunci al ziarului editorial „Arhitec-tura”. „Reportajul „Adevărul” a fost greu de crezut pentru mult-dintre noi că mîștrăvia falange-lor fasciste poate să ajungă altă de departe încît să ignore fără rușine voința liber expri-mată a unui întreg popor” (Ste-lia Moti, ziarul „Arhitec-tura” în „AZI”, 14 iunie 1990). „Același semnatar: „Abia în acest cadru putem să înțelegem ci de cel ruit funest, impovă-rător pe care o clăc de intel-ctuali crescuti la școala violen-țelor legionare a spulșitului fasci-ist și agresiv, încercă să-l însușe străzii. Nimeni nu are nevoie de argumente în favo-rea ideii că „democrația” stră-

zile are o clară și distinctă fizi-onomie fascistă”. „În clădirea Ministerului de Interne ostilită-tile le-a condus dl. Lupoi, fostul ministru al turismului, după Revoluție. A fost auzit țînd: „focare demonstrative” în care 10 poliști!”. (ADEVARUL, 15 iunie) „La P.N.T.-C.D. în bu-dul Republicii, minerii Ion Pușna de la Petritia, Pavel Ge-giu, de la Coroesti, Ludovic Si-mon, de la Văcan, precum și alți ateva machete s-au năvălit o sută de lei false. Era al treilea soc pe care îl trăiau după ce descoperiseră mai întâi muniții, apoi droguri”. (A. P. Vasiliu, în ADEVARUL din 15 iunie) „E-am lăburi de mineri și-l voi lăburi așa cum este chiar dă-lui dimineață am fost „min-riat” pe soate de severitatea lui, pe drept încoțită”, afirma în aceeași pagină un domn ma-gicist, denumit Viorel Sală-gean”. „Pentru asta au venit la București (minerii) să veni-mos la care vizează și ei ca noi tot”. (I.C. AZI, 15 iunie) „Trădese evenimentele petre-fect ieri (13 iunie) — n.m.) în capitală țării, evenimentele de-extremiste legionare pentru a înabusi țînra noastră democra-ție, pentru a destabiliza linștea (sic) instaurată, au fost primite aici, la țîrm de mare, ca revoltă. „Ce nivel de civi-lizație reprezintă acest nivel în plină capitală, contestă însolet și violent un președinte ales cu 83% din voturi”? Se întreba tot același ieri, Mario Duma. „Con-fortina Națională a Sindicatelor Libere din România consideră de datorie să adreseze cal-ificări de mulțumiri federațiilor și sin-dicatelor minerilor, tuturor membrilor acestora, pentru pa-triotismul de care dau dovadă, și pentru prompțitudinea cu care au răspuns apelului preșe-dintelui României” se spunea într-un APIL apărut în ziarul ROMANIA MUNCITORE din 15 iunie 1990. „Elemente fas-ciste, legionare, întînzăz Re-voluția noastră” — titlu din cotidianul muresan CUVINTUL LIBER. „Gînduri ale oame-nilor de bine” în ADEVARUL (16 iunie). „În timp ce poporul trudește sintt care încearcă să distrugă, să incendieze precum barbarii și tîlharii ju-cîndu-se cu soarta țării, dar și cu soarta lor. Cele trei sute de hectare cu ore pe care le are de recoltă secția noastră tre-buie luate cît mai repede, că altfel spictele se scutură” (Con-stantin Zahiu, mecanic la secția de mecanizare Perisor, jud. Călărași). „În pagina a IV-a un articol — nesemnat, evident — îl mustră pe corespondentul marilor agenții de presă (Reu-ter, France Press, Associated Press) că nu reflectă eveni-mentele prin ochelarii de cal ai ADEVARULUI: „Este o linșea inadmisibilă aducea celor care și-au părăsit căminele așa cum au ieșit din subteran (sic), ne-mîncați și obosiți, pentru a a-juunge în Bucureștiu aflat sub lo-voarea bandelor neofasciste”. „Premierul român dl. Petre Roman, a apreciat drept stranii unele comentarii apărute în presa străină în legătură cu e-venimentele petrecute în Bucu-rești în zilele de 13-14 iunie” (AZI, 16 iunie). „Pentru că ei, distincți filozofi și pu-blicisti sintt mai vinovați chiar de- cît agresorii propriu-zis, ba chiar mai vinovați decît istorici-fabricanți de sticle incen-diare (...) membrii Grupului

„M-am uitat în ochii lor și am văzut ură”

Pe data de 13 iunie, la ora 5 și 30 de minute au fost aduși la Spitalul Munei-pal numai doi dintre răniții de la Univer-sitate: Ecaterina Sticlogiu, care suferie un traumatism cerebral și a fost transfe-rată la Spitalul Nr. 9 și Octavian Barbu, internat cu diagnosticul politraumatism, fractură epifiză radius drept cu deplasa-re.
Dl. Barbu ne-a relatat cum s-au des-fășurat evenimentele din Piața Univer-sității în primele ore ale dimineții: la 4 și 10 minute au apărut brusc scutierii, în același timp, dinspre Troiță au năvă-lit poliștii și membri ai poliției militare, înar-mați cu bite și bastoane de cauciu. În momentul acela se aflau în zonă cel mult 2-300 de manifestanți, asupra cărora s-au năvălit peste o mie de poliști: „Erau ați de mulți că nu aveau pe cine bate”. Agresorii au început să lovească săba-tuc, fără nici un fel de avertisment. S-a creat panică, dinspre Troiță se auzeau zgomete surde, probabil pentru intimi-dare, dar nu s-a tras, încercînd să iasă

duce că aceștia și răniții ușor au fost transportați în alte orase.
Din cauza durerilor insuportabile, a fracturii deschise de la mînă, care zîngera abundant, și a numeroaselor contuzii, pen-tru Octavian Barbu a fost chemată o sal-vare. Celalți răniți, care aveau rănii mai puțin grave, femei, copii și tineri, nu au fost luați în seamă și domnul Barbu nu știe ce s-a mai întîmplat cu ei. Un po-litist a propus să-l însoțească pe arestat la spital, dar doctoria de pe salvare și-a luat angajamentul că-l va aduce înapoi. Oricum, avînd și piciorul rupt „Asta nu mai poate fi!”
Arestări fără mandat, agresivități și vio-lențe, iată numai cîteva din manifesta-țiile democratice originale, așa cum în-telege să o oplice poli-militară română.
GILDA LAZAR
P. S. Reportajul trebuie să așară în „Dreptatea” din 14 iunie 1990, dar în ziua aceea minerii au intrat în gazetă, „desa-bilitați”. L-am rebusat acum, la un an după acele evenimente, pentru a înțeca să redăm atmosfera de atunci.

Ei la ce mînă or fi lucrînd?

